

AGUDO
CLARA

JOVENTUT CATALANA

MAS I ROCA

24 - 26 PORTAFERRISA, 24 - 26 TEL. 1574 A
16 FONTANELLA, 16 „ 2713 A

Camises, corbates, gèneres
de punt, mitgeria, guanteria

Noves i variades coleccions
en articles del seu ram

PER A LA MIDA, ESPECIALITAT

CASA BARNET

Presenta les últimes novetats
per a senyora en LLANES,
SEDES I COTONS

Exhibició diària, als seus salons, de
la primera col·lecció d'Espanya, quins
models són escollits entre els més
renombrats modistos parisencs

6 i 8, Portal de l'Àngel - Barcelona

J. BACH

SASTRE

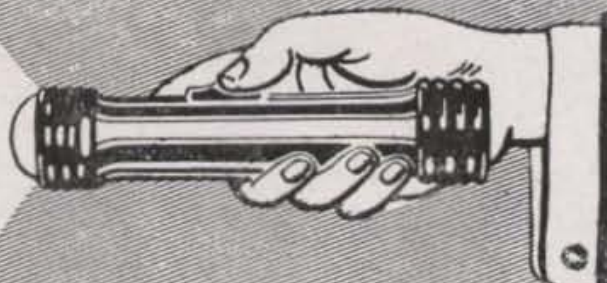
PLAÇA NOVA, 3 ^{ER}
BARCELONA

AL CAMP i a la CIUTAT

AMB UNA LÀMPARA DE MÀ
I PILA ELÈCTRICA

LOT

TINDREU LLUM BLANCA I PERMANENT
A TOT ARREU

SUPREMA

PELAI, 56 • BARCELONA

JOVENTUT CATALANA

REVISTA SETMANAL D'ART, LITERATURA, MODO, ESPORTS, ACTUALITAT

Admet, en preferència, la col·laboració novella de Catalunya

SUBSCRIPCIONS I DIPOSIT GENERAL:

QUIOSC - LLIBRERIA CIVILA
Rambla del Centre (davant del carrer Unió)

REDACCIO I IMPREMTA:
València, 184 - Telèfon G. 2017

PREUS DE SUBSCRIPCIO:

Barcelona . . .	un mes . . .	1'10 pessetes
Províncies . . .	un any . . .	13'50 "
" . . .	sis mesos . . .	7- "

(Províncies, pagament a la bestreta)

Com la neu

Era al caient d'una tarda del mes de juliol. El Sol morent es colgava per darrera las alteroses muntanyes d'aquell poblet-petitó deixant veure la blancor de las façanes de las seves cases, que llurs mestresses havien tingut bona cura d'emblanquinar perquè quan arrivessin els Senyors de ciutat que hi anaven a estiuajar ho troessin tot ben polit.

Mes enllà, a les afores, moltes cases i xalets de construcció moderna i senyorivola, li donaven un aspecte ben joliu.

A la terrassa d'un magnífic xalet i asseguda en un silló de palla, una damisel·la tota pàlida esguardava al lluny amb melangia, al seu costat hi tenia també una petita taula damunt la qual hi havia quelques llibres, un teleret de brodar i un album de retrats.

La damisel·la romania immòvil, els ulls flectats en la llunyania, els llibres restaven oblidats.... de sobte allargà la seva maneta talment de nacre i abastà l'album dels retrats. L'obrí.... dues llàgrimes traidores li rodolaren pel rostre.... la primera fotografia s'oferia als seus ulls crudel i feridora.... l'havien fet en una excursió.... la darrera perquè ara la pobreta Maria Neus no podria anar-hi mai més d'excursió.... les seves cames

restaren sense força i allargassades d'ençà aquella malaltia llarga, i terrible. El metge li havia prescrit.... Sol, força sol, res més que sol. I així anaren passant els jorns els mesos.... trist esdevenir!

La Maria Neus, estava sempre sola. La mamà no es pas que se'n oblidés d'ella, més com estava sempre tan trista i no li plavia gaire enraonar.... les amigues ja hi anaven ja aveure-la però com que ella en restava apenada!... Per l'única persona que Maria Neus trobava conversa era per en Carles, l'amigueta d'infantesa, i aquest les poques voltes que anava a visitar-la, gairebé ni la mirava, i això ho atribuïa ella a que a en Carles en lloc d'interessar-li li feia compassió. O si ell hagués sabut tot l'amor que niava dintre el seu pit tendrissim. Per això restava sempre sola, soleta amb la única companyonia dels records de temps ditxosos.

Un brigit de conversa, li feu girar la testa. Era la Montserrat Ribas aquella amiga seva que li plavia flirtejar i era força bonica, que conversant animadament amb en Carles es dirigien al Tennis. El cor li batejava, furient, una gelosia folla vers la Montserrat s'apoderà d'ella... llençà l'album, més en aquest moment aparegué una cambrera preguntant-li si tenia masa aire. No no, s'apressà

a respondre Maria Neus i i altre volta romangué sola.

Un ventet s'aixecà, un ventet perfumat de roses de juliol li acaritava el rostre i tombant el caparró al coixí, s'adormí. S'adormí i somnià.

«La verge bruna l'havia escoltat, li havia fet mercè de gorirla i ara tornava a ésser com avans, trespava riallera, per la muntanya bo i aspirant la bona sentor de les ginesteres passejava per les Salzaresdes... amb en Carles que havia esdevingut per ella, tot amable...

En un moment de somni havia viscut totes las

sevas ilusions res més podia desitjar... Quina joia! Mes oh! si el seu somni hagués estat realitat! Un copet amorós de la mamà la feu deixondir... Veus nena, tens fret, t'has adormit, ...tota tremoles...

A dins estaràs millor...

Maria Neus obei... el seu rostre havia esdevingut blanc, blanc com les façanes de les casones del poble. Com ignorava la seva mamà la tragedia de la seva animeta, blanca també com el seu nom: Com la neul...

ROSA DE SANT JORDI

A la Mare de Deu de Montserrat

Pregària

Verge de Montserrat,
dels catalans Regina,
el prec del desterrat
oiu, Mare Divina.

Al pobre que s'enyora
lluny del vostre palau,
al trist que a Vos implora,
Maria, abrigallau.

Vetlleu pel nostre poble,
feu-nos a tots germans;
Que Déu torni ben noble
el cor dels catalans.

Oh sagrada capella,
estoix de fè i amor,
on hi te el niu l'ocella
on dona encens la flor.

Com els aucells Maria
deixau-m'hi estar a mi,
en vostra companyia
vora l'infant Diví.

De vostre sant altar.
mai més m'en aniria
deixeu-m'hi doncs estar,
com a les flors, Maria.

MARIA-ROSA MARIMON

Als nostres Subscriptors

Als nostres Corresponsals

Als nostres Lectors

Vençudes ja en definitiva totes les dificultats que motivaven la trigança de sortir JOVENTUT CATALANA cada dijous, podem avançar que des de el número pròxim, corresponent al dia 11, sortirà invariablement

EL DIJOURS DE CADA SETMANA

com també els innovem que la REDACCIÓ i IMPREMTA resten establertes al carrer VALENCIA, 184 - Telèfon G. 2017, i les SUBSCRIPCIONS i DIPÒSIT GENERAL al QUIOSC-LLIBRERIA SIVILA. Rambla del Centre (davant del carrer Unió.)

La Redacció

ANY PRIMER

1924

NUMERO V

Juventut Catalana
Revista

JOAN JUNCEDA

PULCRE DIBUIXANT, MESTRE EN
LA GRACIA DE PLASMAR AMB
SOBRIA INGENUITAT ELS TIPUS
I ELS COSTUMS DE LA TERRA

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGI
— BARCELONA —

Dèu en la clotada

(Continuació)

Oh, si no fos això de can Pau, a ben segur que el xicot no tornaria pas més a l'hort, ni en Jan tindria de veure-se'l més amb aquell posat, fent la feina seguida sense defallir ni fadigar-se... ala, ala, com si complís una prometença.

Aquesta indecisió de en Jan acabava quan la Cisca li sortia a parlar de la «cosa». Llavors per punt, per amor propi de mascle, per el que fos, se sentia enfortit altre cop amb la resolució de que el noi ja semblava avenir-s'hi i no es queixava, el que vol dir que tot això de fer-lo ser capellà eren enredades del rector i beneiteries de la seva dona.

—Es clar que el noi no se et queixarà, si és la mateixa pasta d'agnus!—li feia ella.

—Que no i que no!—acabava en Jan amb to reganyós, tot pensant amb els seus amics de taberna i amb lo molt que s'haurien meravellat de veure'l tan ferm i tan inflexible, e'ls que el qui més qui menys tenien de callar quan la de casa obria la boca.

El que no havia fet mai en Jan, ni abans ni ara, era parlar al noi de les seves idees avançades. Això no ho havia fet mai ni sentia cap temptació de fer-ho; ara que potser hauria estat una arma per a fer decidir al noi a deixar les fal·leres de la sotana.

Perquè encara que en Lluís no en digués res, prou que ho veia el seu pare que el noi no era fet per a ésser hortolà i que les seves veritables inclinacions se decantaven cap al Seminari. Prou que ho veia en Jan que el seu fill les duia ben clavades al cap i adintre seu aquestes altres idees tan diferents de les que «la experiència i els anys li havien ensenyat a ell», però per això mateix no hauria ni sabut com comensar per a desfer-li les conviccions i clavar-li entre cap i coll aquestes afirmacions atrevides que deixaven espalmats als concurrents de can Pau ta-

berner. Quin esfereïment li hauria vingut al seu filló esprimatxat si hagués sentit al seu pare afirmar que Dèu no existia!

Oh, no; això no eren coses de dir a una criatura com aquella!...

La Cisca havia perdut les esperances de convèncer i de guanyar la voluntat del seu home. Era tossut com ell sol i a ben segur que ni hi valdrien crits ni moxaines.—Que no i que no!—Juan en Jan les empenia per aquests indrets ningú el decantava ni el feia torce de camí. Per la Cisca, la treta era perduda i no li caldria més remei que consolar-se de veure's al seu rei fet un pallús hortolà després d'haver-se'l somniat sacerdot.

Aixís ho havia contat al senyor Rector, i aquest no la tragué pas d'angúnies. Tot lo més que faria seria provar de girar a en Jan amb bones paraules i si aixís no en sortia... alabat sia el Senyor!

S'esqueia ser vigílies de tardor quan el sant vellet se disposà a emprendre's a n'en Jan pel seu compte. Estava aquest al mateix portal de sa casa assegut a terra esclofollant fasoles, amb una cenalla entre cames i amb en Lluís enfront ajudant-lo en la feina, quan el senyor Rector se planta al seu davant.

—Dèu te guard, Jan.

En Jan s'esfereí. La seva dona l'havia amenassat molts cops amb que faria venir al Rector i al veure-se'l al davant se la pensà. El senyor Rector devia venir a pendre-li el noi. Provà de reposar-se i s'amaní a «ser home», encarar-se amb el Rector, a dir-li tot el que convingués; el que mai en Jan hauria volgut tenir de dir-li. Si, li diria tot, tot, menys amotllar. Oh, això sí que no ho lograrien per molt que féssin. Com ho contraria després a can Pau taberner!—Ni el senyor Rector hi ha pogut res!—els hi diria. I tots quedarien parats i admirats.

Aixís, quan el bon vellet començà, en Jan no més tenia que una dèria. Encara el Rector no li sortiria amb el sermó, ell ja li tindria engaltada la resposta: «A casa sols hi mano jo i ningú més!...» Però el Rector anava parlant de tot amb la seva veu agradosa, plena de bondat i dolcesa; de tot menys de la cosa que en Jan esperava. Parlà de que encara li calia visitar tres malalts: En Joan Feliu, que ja començava a anar per bé; el noi de la Campanera, que tenia un òs fora de lloc d'ençà de la caiguda, i la Tona de ca'l baster, que era tota una llaga que feia fredat... Després parlà del consol que es dona als malalts visitant-los i per aquí s'extengué amb les moltes maneres que hi ha de fer al proïsme.

En Jan l'escoltava captivat. Era una excepció aquell vellet... Tots fossin com ell!

Però això no li privava pas d'estar amant per a contestar-li quan li sortís a parlar de lo del noi. Esperava d'un moment a l'altre que la cosa vingués, emperò el senyor Rector vinga parlar de tot menys de lo del noi. I tant fou aixís, que en Jan arriba a esperar que el Rector no duia pas les intencions que ell havia suposat al veu-re'l arribar. Llavors l'escoltà més reposat i sense desconfiances, animant-se la conversa entre ells com si tal cosa i com si fossin els millors amics que al món hi haguessin. Tan confiadament parlàren, que en Jan no s'adonà de com havia sortit la conversa de lo del noi, ni es donà compte de com fou que el Rector ne parlés i ell, en Jan, no hi trobés que dir, ni sabés com començar el que se tenia pensat per a quan arribés el cas. Dirie's que ho feu per art d'encantament i que es trobà al mitg de la conversa sense haver-hi entrat tan sols. Recordava no més en Jan que havia sentit com el Rector li deia paraules dolces i atractives, que s'entien com si ell ja hi vingués bé amb que el seu noi fos capellà i com si fos cosa convinguda amb ell mateix de que en Lluís marxaria del poble l'endemà, doncs el Seminari s'obria l'endemà passat, i com si tot això fos molt del gust i voluntat de en Jan...—Ves com t'ho

fas per a contestar que no i que no, després de que el senyor Rector, cregut de que sí, l'ompla d'aquell be de Déu de paraules ensucrades i fins t'estreny la ma i t'abraça tan finament que un s'hi sent tot tendre i arrupit. Oh, i encara... A darrera d'això, el marrec que se't llenci al coll i et fassi petons i et digui: —Ja que vós ho voleu...—i vaja, que darrera de tot això se te'n vagin tots dos com si tott ja fos cosa concertada... Diria que tott plegat és una pesadilla. Però no, no, coi!, que va amb serietat.—En Jan no havia encara sortit de la sorpresa i ells ja havien tombat el cantó... Coi i recoi! Ja quasi ni els veia!...

Josep M. FOLCH I TORRES

(Continuarà)

(Il·lustracions de Junceda)

Els dos rosaris

*Que gentil la companyia
de les fulles tremolant,
i un camí devora l'aigua,
i la font sota un pollanc,
veure el cel que es torna pàl·lid,
veure el món que es torna blau,
i llavors di el rosari
pel tirany tot ombrejat,
que aixís tristes animetes
goig etern assoliran:
(per això diem en l'ombra
a Maria mots suaus).*

*I, arribant a casa nostra,
veure llum al finestral,
i saber que hi ha la taula
amb el seu parament blanc,
amb els plats de viu alegre
i amb el beire de cristall.*

*I és gustosa l'entaulada
sota el llum, no sabent pas
si han restat les animetes
amb els grills, adins l'afrau,
o s'acosten a la casa
en la fosca del pinar
i ara passen el rosari
(nostre esment tot retornant)
perque aquí siguem feliços
en el batre de la sang,
i aixecant les copes clares
i en l'espaume nupcial.*

Josep CARNER

P A G I N A A R T I S T I C A

ESGLÉSIA DE LA SAGRADA FAMÍLIA
(Dibuix de Joan Marcé)

Quan s'estima de veres

(Acabament)

De tant pensar, de tant suposar i de tant sofrir, va caure en un estat nerviós, disposat a contar la seva dissort al primer que passés, per tal de poguer desfogar el seu cor, puix aquest era massa feble per hostatjar tanta malaurança.

Aquell vespre plegà puntualment juntament amb l'amic íntim, confident de les seves penes, trencant aquell dia la costum establerta desde feia bastant de temps, de despedir a la Núria, amb l'esguard solament, mirant-la marxar acompanyada de la seva amigueta—companya de treball—totes dues ben abregallades graciosament.

Ja en el carrer, completament indiferent a tot lo que en el seu entorn passava, en Marc-Antoni explicà a l'amic íntim les causes que motivaven el malhumor que s'havia emparat d'ell, i finalment el perquè de l'estat nerviós que l'aclaparava.

A mida que en Marc-Antoni anava expressant la seva dissort, l'amic pogué veure l'immensa estimació, el verdader amor que a la Núria professava, puix el deix de melangia de les seves paraules, i, finalment, la tristor que es reflexava en la seva conversa eran probes palpables de l'afecte que mereix per part d'ell, la simpàtica Núria.

El company volgut trobà paraules verament consoladores que tingueren la virtut de fer tornar la calma i el repòs al cor bondadós d'en Marc-Antoni, i fins coneixent la realitat de lo succeït cregué trobar una solució que de posar-se en pràctica segurament donaria bons resultats.

L'endemà, ell, el confident d'en Marc-Antoni, va anar a contar a la pròpia Núria, tot lo que aquell li explicà la nit anterior, i ella, la Núria, estimant-lo com l'estimava s'apressà a desar al fons d'un calaix la cadeneta d'or, la «no m'oblidis», i en plegant, pretextant una excusa qualsevol sortí ben sola, preveient la declaració d'ell ben pròxima, qui sap si aquell vespre mateix.

No cal dir l'immensa joia que experimentà en Marc-Antoni al veure que ella no portava la cadeneta i que en sortint anava completament sola, deixant aixís el camí lliure a qui s'hagués fet algun pensament respecte d'ella.

No s'hi pensà més; aquell mateix dia en plegant feu per manera de sortir amb ella, i una vegada a llunyats de les grans oficines, amb el cor vessant de joia i radiant d'ale-

gria, començà a encaminar la conversa pels viaranyes de l'amorosa paraula.

—Si m'ho permet, Núria, l'acompanyaré fins a la Rambla, tinc certa comanda a fer, i anant vostè pel mateix camí, molt em plaurà fer-li companyia, això si vostè m'ho permet i la meua presència i la meua conversa no li son emutjoses...—començà dient en Marc-Antoni amb un tò de veu que volia ésser natural, però que sortia amb un lleu tremolor, molt difícil d'evitar.

—Oh, no, res d'això; la seva companyia m'és agradable i la seva conversa interessantíssima—contestà la Núria, interrompent-lo, recalcant amb una marcada intenció les darreres paraules dites.

—Moltes mercès, Núria. No em mereixo tant d'el·logi i la meua parla em sembla que no li pot ésser molt interessant. Em manca habilitat per a desenvolupar-la, i lo poc que dic, és mancat d'interès...

—No digui això. Tot justament avui el trobo més comunicatiu que de costum; per cert que fa alguns dies, es mostra seriós i fins m'atreveïa a dir, poc falaguer...

Ell, al sentir aquestes paraules, esdevingué encès com una rosella, però sapigué dissimular a temps, somrient d'aquella manera que sols ell solia fer-ho, a l'ensems que anava fent que «no» amb el cap, com volent mostrar disconformitat a lo que ella deia. Però la Núria continuava parlant amb paraules afables, plenes d'una amabilitat exquisida.

—Miri, ja veu si ho vaig notar, que fins ho vaig dir a la Rosó, la meua companya... «Em sembla que n'hi passa alguna a en Marc-Antoni; mira-te'l quin posat...», sí, sí que li vaig dir, són paraules textuais aquestes...

—Doncs ho va endevinar, Núria. Llavors una lluita gran entre els meus sentiments i el meu deure, em dominava. Aquests dos elements impetuosos batallaven d'una manera tal, que no sabia explicar, fent-me tornar seriós, però amb una serietat gairebé ridícula...

—Veu, veu com ho vaig encertar? Si no podia ésser altre cosa. Però... però tan gran era el trastorn que experimentava, que ho feia pagar als companys d'oficina, que res hi teniem que veure?

—Precisament l'únic culpable d'aquesta lluita era un company meu de despatx. Va ésser precisament ell, qui sense voler-ho i ni tant sols sospitar-ho va fer que s'alcessin en revolta els meus sentiments, desobeint per complert lo que el deure m'imposava; ja ho veu,

doncs, com podia tractar jo a la persona que tant mal em feia, ja que per dissort, tot el sant dia la meua feina depenia en molta part, d'ella...

—Ah, era una noia, aquesta que tant el feia sofrir. Ah, ja comprenc, mal d'amor, veritat?

—Llavors ell, atrapat, sense sapiguer què dir, es sufocà altre volta, però ben aviat pogué parlar amb paraules plenes de veritat, curulles de sinceritat, paraules càlides, amoroses...

—Doncs sí, Núria, era una noia la culpable. Era una noia gentil i bonicoia; d'ulls blaus, blaus com la mar; amb cabell ros, que de tant ros semblava daurat; boqueta xica d'on brollaven paraules que semblaven talment dolces melodies...

Ella, al veure que ell la sabia descriure tan bé, es tornà tota roja, com una magrana, i amb el cap cot, sense gosar mirar-se a en Marc-Antoni, anava escoltant les estrofes amoroses, que ell anava desgranant.

—I aquesta noia, es... vostè, Núria, es a vostè a qui tant aimo. Perquè jo l'estimo, l'estimo amb passió, l'estimo amb tot el cor,

la vull amb tota l'ànima... i vostè, Núria, m'estima tal com jo l'estimo...?

Però la Núria estava emocionada, perquè sentir del ésser aimat les paraules prometedores d'un esdevenir plè de benaurances, sentir-lo que et diu que t'estima, amb aquell tremolor en les paraules que per més que es faci no es pot evitar, escoltar dels llavis del company volgut i estimat tants elogis, tot això fa emocionar el cor més insensible.

Però ell, en Marc-Antoni, continuava parlant.

—Núria, puc tenir l'esperança de què les meves il·lusions es vegin correspostes; puc tenir la certesa que la meua estimació trobi ressò en el seu cor... què em contesta, Núria?

Però ella no contestava, amb els ulls baixos anava escoltant les confidències amoroses del cor d'ell, temerosa d'interrompre o tal volta de no sapiguer contestar prou asenyadament i amb perfecte claredat els seus pensaments.

Ell, creient que no s'havia donat a entendre prou bé, continuà:

—No cal dir la mena d'estimació que per vostè servo, puix bé prou que les meves accions són fidel testimoni d'aquest pregón afecte que vostè em va inspirar desde el primer dia de veure-la i conèixer-la, perquè és veritat, Núria estimada, que l'estimo profundament, amb un amor sens limits, amb el cor enamorat plè de bells propòsits... però ara, solsament em manca una cosa i sé sapiguer si vostè pot correspondre'm; què em diu, Núria?

—Sí, Marc-Antoni, l'estimo igual que vostè, amb tot el cor i amb tota l'ànima, perquè quan s'estima de veres... el cor no sap mentir.

I fou llavors, en aquell instant, quan es donaren per començades les relacions amoroses d'en Marc-Antoni, esdevingut el jove més bromiste a la vegada que el més distingit, amb la Núria, la donzelleta formosa, atraienta, vistosa, la més simpàtica de totes les que formaven part de les grans oficines, lloc on va ésser sembrada la floreta de la simpatia que més tard feu esciatar l'idili portador d'un sens fi de felicitats i benaurances en els cors juvenils dels novells promesos.

Josep M. SALAS JULIA

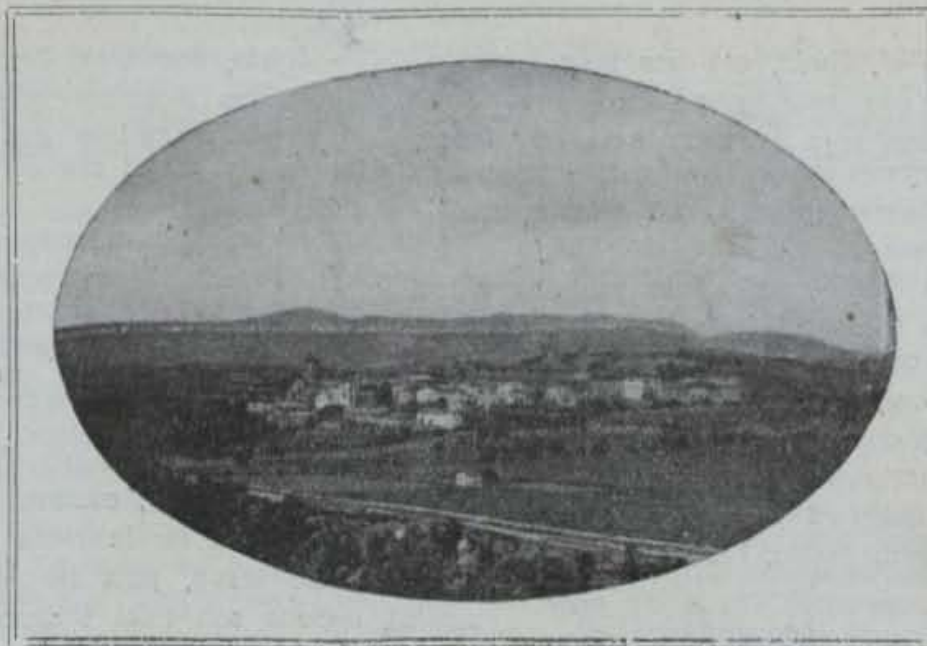

(Il·lustració de Lola A.)

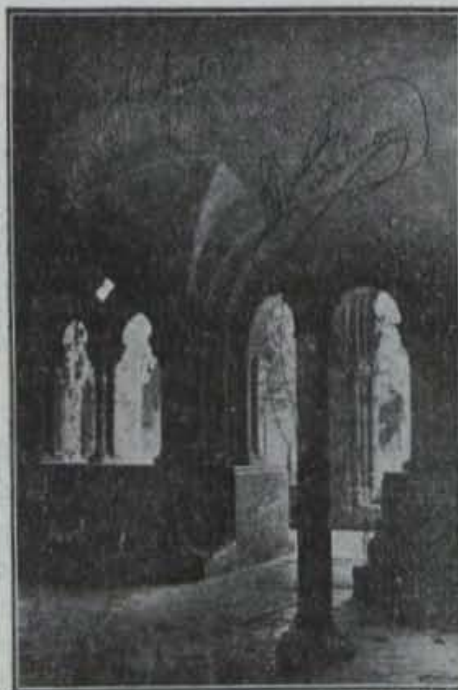
Monastirs de Catalunya

SANTES CREUS

Aquest monestir, menys important que el de Poblet, el qual també es troba a la província de Tarragona, prop de Valls i entre Vilarrodona i Pont d'Armen-

tera, fundat també pel comte Berenguer IV, es conserva en molt bon estat i és molt interessant per la seva arquitectura, que podem admirar encara als seus claustres,

Detalls del claustre

església, façanes, etc., de lo que en donen una bona idea les fotografies que publiquem.

Conté, el monestir, un gran nombre de sepulcres de nobles de passades centúries, doncs aquets, per disposició expresa, volien ésser enterrats allí.

En el creuer de l'església, s'hi troben els

magnífics panteons de don Pere, gran protector de Santes Creus, i del Rei Jaume II.

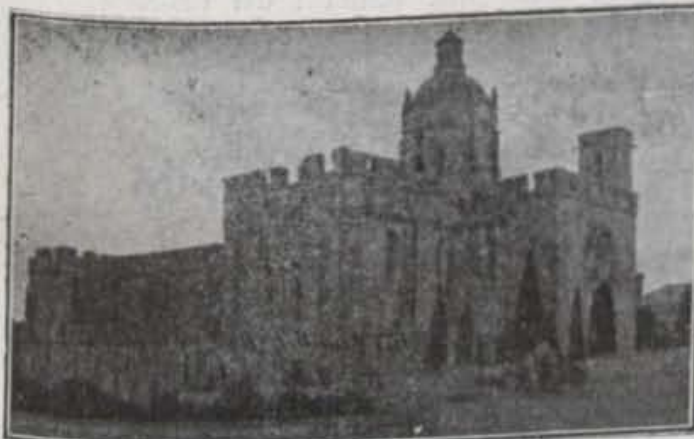
Per manca d'espai no podem donar més detalls, però recomanem als nostres lectors que en qualsevol oportunitat visitin aquest monestir, una de les meravelles que es conserven a Catalunya.

ROC.

1. Pati del Palau Abacial.
2. Claustre de novícis.

3. Església del monestir
4. Absis.
5. Galeria del claustre.

M a r i a G r à c i a

I

Tots els companys no podien avenir-se del canvi d'En Joan Rolàn. Qui d'ells tenia de preveure que l'afició boja del fútbol desbaratés l'intel·ligència literària d'aquell bon xicot, que havia deixat en un recó els llibres de Filosofia, de Preceptiva Literària... en fi, els estudis que podien dur-lo a un temne benaurat.

Enganyat per les apariències, En Joan Rolàn deixà completament la seva tasca estudiantosa, renunciant al càrrec de periodista que en moltes revistes li havien confiat.—Quina heroicitat poguer ésser «centre forward» d'un equip de fútbol!—pensava.

I seguidament imaginava les seves gestes dintre el camp de joc i els seus estètics cops de cap en l'esfèric... S'apoderava d'ell, el corria amb serenitat, sortejava o burlava al «centre half», desafiava les dures entrades dels «backs», i un cop davant «l'arquer», llensava un fenomenal xut; introduint-se com una bola en la xarxa... La massa deportiva, engegada per un apassionament, a voltes escandalós, esclatava amb una xardorosa salutació envers el valerós Rolàn, qui havia conquerit la victòria a favor de l'onze que capitanejava... Llavors—quin orgull, quan tothom exclamava:—En Joan es un «As».

Maria Gràcia, gentil joveneta, d'ulls d'atzur com el firmament i una cabellera daurada, teixida amb fils d'or, amb les seves armonioses paraules prou volia fer comprendre al seu amant, que aquestes il·lusions desdien del seu caràcter recte i intel·lectual que fins ara havia conservat, i que l'hauria enlairat en l'avenir.

Mes ell, encara que comprenia que mancava a son deure, al desobeir els consells

d'aquell àngel d'amor, refusava aquelles paraules tan dolces, i s'inclinava seguidament a l'aspre joc que contrastava plenament amb la seva figura graciosa.

Passà algun temps. Rolàn en el plè de la fogositat a l'afició futbolera, satisfets els seus desitjos, fou nomenat devanter centre de l'Universitari F. C. El primer encontre s'havia de disputar amb el C. E. Català.

—Creu-me Joan, prescindeix de totes aquestes tonteries—deia la bona Maria Gràcia.—No veus que pots pendre mal? Perquè no emprèns de nou els estudis que a més de fer-te un home com cal, poden ésser la meua alegria?

—Sí, Maria Gràcia, oïxo tot el que em dius, mes no em repliquis altre volta que, sia com sia, no deixaré aquesta afició, que conceptues tan folla.

—No et replicaré més. Tú saps el què et convé. Jo per la meua part, desde avui faré lo que cregui convenient.

—Maria Gràcia...—cridà amb tota força en Rolàn, i seguidament esclatà en esternidors senglòts...

II

En Joan Rolàn estava malalt. I tota la causa d'aquell sofrir que sentia i del rosec que el torturava no era altre que la dels efectes d'aquell encontre famós de fútbol, que si be no ho va ésser per el joc, ho sigué per una important desgracia. Molta raó devia tenir la Maria Gràcia!

El pobre xicot no hi comptava pas amb els contratemps que és presenten en un partit de campionat, i més sapiguent l'anivellament de les dues forces contraries, com el dels equips Universitari F. C. i C. E. Català,

que havien de rompre en un esforç d'energies que portà fatals conseqüències. Una d'aquestes fou la ruptura de la cama dreta del nostre Joan, després ambos públics contrincants entablaren matches de boxa, i no sé com hauria acabat si la guarda de seguretat no s'hagués imposat amb aquella gent, excitada excessivament.

La Maria Gràcia, assabentada de la desgràcia del seu Joan, cuità a visitar-lo, tant bon punt entrà en la cambra del malalt, aquest, ans de que la seva amiga pogués exclamar cap mot, digué:

—Perdona'm Maria Gràcia, perdona'm per ignorant i per falta de domini sobre mí mateix. Vaig refusar les bones paraules de concell que em donares; i vaig seguir el camí de la passió, en lloc de el del seny.

—Es clar que et perdono. No me l'havies de demanar aquest perdó, puix jo mai

tinc inconvenient d'ofrenar-lo a tothom, i menys quan es tracta d'una persona especialment estimada...

—Que bona que ets, Maria Gràcia! Ja mai més podré pagar-te la teva bondat, més, d'avui en avant et prometo no jugar més a fútbol i continuar novament els meus profundíssims estudis, que amb l'ajut de Déu es veuran fecundats amb la seva gràcia.

La Maria Gràcia, no podent contindre dintre son cor l'emoció que sentia en aquests moments, exclamà:

—Oh, Déu meu; ara sí que soc felissa!

I entrada la Primavera, els dos aimants uneixen els seus llasos d'amor per sempre més, formant una nova llar, tota engarlanada de poesia, on un menut saboreja les delícies dels seus pares.

Joan JOHNDOBIS

Igualada.

A m o r o s a

*De la vella paraula en vull fé una cançó:
La cançó de l'amor amb un ritme d'argent.
Amb tos ulls transparents, he forjat sa claró
i son dring és sonor com ton riure innocent.*

*Oh! aquell dolç neguiteig, que no es pau ni torment...
Oh! repòs intranquil, de les lluites d'amor...
Goig suprem d'aquells ulls que mirem fixament;
insistència crudel que esdevé tremolcr.
Oh! plaer feridor del sagrat fingiment
que disfressa l'amor amb subtil traidoria
i al desfer el disfrac, esclata bellament
amb un riure estrident per la gran picardia.*

*La paraula genti: de llarg temps meditada
quan arriba el moment la diem vacilant
i l'amor le recull, o la deixa oblidada,
segons sigui fidel l'emoció de l'instant.
I llavors menyspreuant tota habilitat nostra,
ja parlem al etzar, tal com ens dicta el cor,
i entre jocs i sospirs i dolors i rialles
vibra clar, triomfant, l'etern mot de l'amor.*

*I el diem cada instant, amb la santa insistència
de trobar cada volta una nova emoció,
de la eterna paraula els amors ne visqueren,
per l'eterna paraula jo he fet la cançó.*

Joan MAS JUNYENT

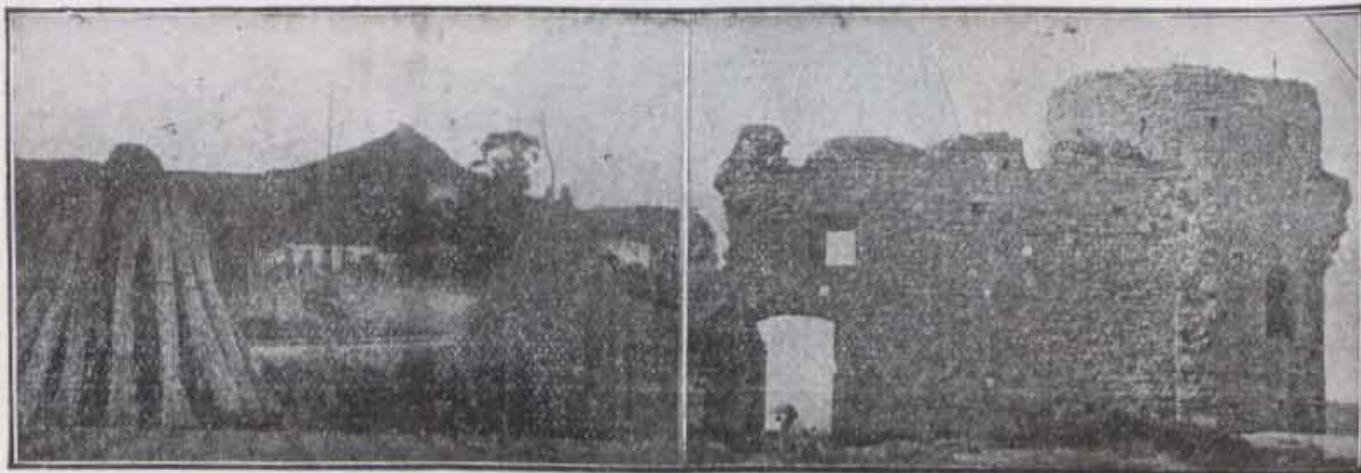

N o t a

*Una dona i una rosa
son encisos pel meu cor;
si la flor encisa l'ànima
la donzella fon mon dol.
Passen anys i passen dies
més no fuig mai l'il·lusió
que les roses son eternes
i és etern també l'amor.
Ma testa se torna blanca
i encar el pit plè de goig
sent l'anhel d'una besada
per la dona i per la flor.*

Emili GRAELLS CASTELLS

CASTELLS DE CATALUNYA

Burriac des de Cabrera

(Fots. J. Farré)

Castell de Burriac

Nit de lluna i de vent

*Rabent, com mal esperit
amb ses ires desfermades,
passa el vent enfellonit
per damunt de les teulades.
Xiula frêstec, dins la nit,
torcent totes les brancades
i l'ocell esporuguit
s'arrecera en les porxades.
I la lluna resplendent
aclareix el firmament
que ni un lleu celatge entela.
Dins l'atzur nítid i clar
escampada ací d'allà
lluï fulgent alguna estela.*

J. DUATIS ITARTE

E s p u r n e s

E l d a r r e r a n a t o l i s t a

Per a millor honorar als escriptors il·lustres, no seria més discret la devota lectura de llurs obres, en lloc de les improvisades admiracions d'última hora?

El darrer Anatolista en barra el pas en plena Rambla, revista en ma.

—iAdmirable, immens, inimitable! — em diu amb veemència.

—Parles del eminent Anatole, amic meu? Per resposta proferí un seguit d'exclamacions encomiàstiques.

—D'acord. Es una pèrdua irreparable per la Litteratura: les seves proses...

—iMira, mira quines fotografies, — diu interrompent-me, mentres obra davant meu l'«Illustration Francaise».

—iVeus aquesta casa? Aquí vivia el gran novel·lista; aquesta finestra es l'habitació on treballava. iEs gran!...

—iLa finestra?

Segueix mostrant-me els gravats:

—Aquí porta fotografies de diferents èpoques; mira, és curiós vritat?

—Efectivament, es una informació summent interessant; però jo deia que les seves obres... Nova interrupció: —iGuaita aquest medalló del mig! és de quan el novel·lista era infant; fixa't quina expressió té; si ja ha deia, jo!

(!!!)

Per fi, em permet énràonar: —...les seves obres, amic meu, són admirables tan pel fons, com per la forma; la seva prosa, finament estilitzada, té una serenor incomparable.

L'admirador, distret amb la seva revista, va fent que sí, que sí, amb el cap.

—Demés, a Le mannequin d'ossier...

Pronunciar aquest títol, i començar el joc dels disbarats, va ser tot ú.

L'Anatolista em mira estranyat: —iQuè dius? — iCom?

—Dic que què deies.

—Deia que Le mannequin d'...

—iQuin nom més rar! Què vol dir?

—Vol dir El maniquí de jonc.

—iJa n'estàs segur?

—iHome, per Déu!

De sobte, esdevingué la catàstrofe.

—iI de qui és escrit aixó?

(!!!!!!!).

Vaig fugí desolat.

Carolari: Per coneixer als grans escriptors, está probat que el de menys es llegir ses obres; es més cómode esperar... que bonament es morin.

Joan BAGÓ

EL NUMERO PROXIM

que sortirà normalment

DIJOURS DIA 11

contindrà una bonica portada de

LOLA ANGLADA

i treballs literaris de J. M. Folch i Torres, Rafael Tasis i Marca, Eusebi Rodríguez, C. Pruneda Balot, Josefina Jardí, etc., etc., ultra el retrat de la artista de Catalunya, gentil amiga de JOVENTUT CATALANA,

NA LOLA ANGLADA

EL NUMERO PROXIM

Ultra la selecció de treballs que anotem més amunt, serà dedicat preferentment a

LA RADIOTELEFONIA

çò que és d'esperar que tots els amants d'aquesta nova meravella s'afanyaran adquirir el pròxim número tant aviat com vegi la llum.

VIDA LITERÀRIA

Sota aquest titular inaugurarem des del número prop-vinent, una secció dedicada als fets més suggestius que es vagin produint en el camp de les nostres lletres.

Actualment en que tantes activitats de la nostra vida es troven interdites, és més interessant que mai concentrar la nostra atenció en les lletres nostrades.

El públic sembla talment que s'en hagi adonat, car es indubtable que el nombre de publicacions, revistes i revistetes ha augmentat considerablement d'un temps ençà, degut no sols a la major producció intel·lectual que aquest fet acusa, sinó també a la bona acollida que per part dels catalans han merescut.

Aquest desdoblament tan satisfactori ofereix també els seus perills. Com més creixi i es divulgui la nostra cultura, més s'imposarà una sana crítica i un criteri ponderat i serà que valori els prestigis i orienti al lector i al comprador. I cal reconèixer encara que aquest perill esdevé més alarmant i peremptori en tractar-se d'una revista encaminada a encoratjar i orientar les joventuts.

La secció que anunciem sometent-se prèviament a les normes establertes, constarà de quatre sub-seccions alternades una cada setmana, les quals tractaran respectivament de *Teatre, Llibres, Revistes i Noticiari*.

Número de Nadal de Joventut Catalana

El més bell present que es farà a Catalunya

A aquest NÚMERO EXTRAORDINARI que comencem a preparar per NADAL resten convidats a col·laborar-hi tots els lectors de JOVENTUT CATALANA procurant que els originals siguin curts i ben adients a la diada. Així pensem fer un NÚMERO DE NADAL simpàticament admirable.

Aquest número ha passat per la censura militar

NOVA PUBLICACIO

A primers d'any apareixerà la revista *Teatre Regional*, dedicat exclusivament al teatre i societats de Catalunya, publicant folletó i encoratjant als autors novells.

La direcció de la mateixa, ha sigut confiada al nostre entusiasta amic Emili Graells Castells.

Els nostres favoreixedors

Nous col·laboradors

Josep Begues.—E. Ejea Basto, Valls.—S. Sabater Oliver, Sabadell.—Jaume Ferrer Pons, Igualada.—RIMBE, Barcelona.—F. A. Sevilla, Barcelona.—Josep Cervelló, Barcelona.—F. de P. Bartoli, Prades.—Octavi Ribas, Lisboa.—Francesc Desola i Pujol, Barcelona.—J. A. R., Vilanova.—Llorenç Giber, Barcelona.—Aurora de Ventura, Valls.—Josep Baldomà, Barcelona.—Ramon Serrà, Barcelona.—Miquel Bosch i Jover, Artès.—Joaquim Nubiola, Barcelona.—Francesc Marimón, Igualada.—Ginestaire Català.—Carles Carceller Blay, Barcelona.—TREVEN, Vendrell.—Maties Bros, Barcelona.—Joan Janer, Vich.—Molina, Barcelona.—Mercé Rodoreda Gurgui, Barcelona.—Moisés Aran Solé, Balaguer.—Victor d'Amoc, Barcelona.—Pere Llorens, Olot.—Josefina Jordi Codina, Barcelona.—Francesc de A. Pomar, Barcelona.—Antoni Sabater Roig, Poble Nou.—Ramón Torras Huguet, Barcelona.—Florenci Vilaseca, Terrassa.—Pròsper G. Farró, Badalona.

Nous subscriptors

Pròsper G. Farró, Badalona.—Lluís Daví, Pbre. Moyà.—Montserrat Fernández, Barcelona.—Rosó Faura, Barcelona.—Francesc Oltra, Barcelona.—Agustí Sala, Barcelona.—Joan Serra, Barcelona.—Ramón Dordal, Barcelona.—Mateu Asencio, Barcelona.—Martí Calet, Barcelona.—Joaquim Font, Badalona.—Pere Subirats, Badalona.—Josep Arquer, Badalona.

Nous Cooperadors

R. Violan Simorra, Barcelona, 1'50 ptes. cada mes.—Francesc Arquer, Barcelona, 3 ptes. cada mes.

CORRESPONDENCIA

B. Suarez Koff. Reconegudíssims de la vostra atenta lletra. Us contestarem particularment.—Lluís Bota i Villa. Trameteu la vostra adreça i us contestarem particularment.—Jack. Teniu tota la raó. Referent al número dedicat al Mestre el tenim en estudi. Qualsevol moment us escriurem particularment.—Jaume Farré i Vidal. Us complaurem contestant-vos particularment.—S. Sabater Oliver. La poesia deliciosa. Anirà com vós voleu. Restem agraïdíssims dels afectes que demostreu en vostra lletra. Feu extensiu el nostre agraïment als vostres entusiastes fillets.—Joan Solans. A son degut temps us contestarem la vostra lletra. Mercés per tot.—Prosper G. Farró. La subscripció mesal. El treball molt migradet. De totes maneres veurem.—Maria Lluïsa Asquerino. Tot pot molt ben anar. Referent a l'oferiment que ens prodiga si sabessim la seva adreça particular li contestariem. Mercés a l'avançada.—Maria del Carme Nicolau. Agraïdíssims de la seva amable col·laboració.—Pere Joan Ferrer Maluquer. Per entendre'ns bonament qualsevol dia us dispensarem una visita.—Francesc Miró. Per què nó? Feu trameses d'original i us complaurem si és acceptable.—Maria Illas. Anira el vers de la seva amiga. Mercés per la seva intervenció.—Pere Llorens. Molt be. Us contestarem com desitgeu.—Rosali Català. Us contestarem particularment.—Moisés Arau Solé.—Us contestarem particularment.—Josep M. Arisó. Molt be. Us complaurem.—Jordi de Sain Sels. La idea és bonica. Nosaltres ja havem anunciat aquesta secció per més andavant. Vós trameteu el que tingueu i veurem de complaureus.—Albert Vila. Contestarem particularment.—Miquel Bosch i Jover. Agraïdíssims. Anirà la poesia.—Eusebi Rodríguez. Supposeu les despeses totals que tenim. Alló és com un alicient que són comptats els que ho vegeren. De totes maneres, des de el número proper, ens direu tot el contrari. La vostra poesia acceptada. Mercés, altrament per la vostra protecció.

Resten cartes per a contestar.

Nota: No tornem els originals.

Nostre Cupó-Regal

Després del NÚMERO EXTRAORDINARI que preparam per Nadal, volem ofrenar als nostres lectors i lectores una SELECCIÓ DE REGALS, cedit generosament per varies cases comercials de Barcelona, les quals simpatitzen amb

JOVENTUT CATALANA

des de la seva aparició.

Nosaltres, que ens hem imposat la missió d'afavorir als que amb tanta simpatia ens han prodigat un bon aculliment, no volem refusar les generositats d'aquests senyors donants, als quals, des de nostres pàgines donem mèrces a l'avançada.

**Properament donarem a conèixer la selecció
de regals i les cases donadores,**

en les pàgines de

JOVENTUT CATALANA

La Revista de les Ilars de Catalunya

RADIOTELEFONIA SUPREMA

Famosa marca, preferida mundialment pels tècnics com garantia d'insuperable qualitat, per als receptors i accessoris de T. S. H.

Tots els aficionats que desitgin construir sos aparells receptors, abans de comprar les peces necessàries deuen percatar-se de quins tenen el mèrit de la fabricació més cuidada, la qual precisa per a obtenir un complet resultat, doncs sense aquesta seguretat es perd, ordinàriament, temps i diners.

EXCLUSIVA DE VENDA DELS
RECEPTORS I ACCESORIS
BELL

Els accessoris BELL són fabricats per veritables mestres en radio-enginyeria.

Els receptors BELL reuneixen qualitats inimitables per a la simplicitat de montatge, fàcil

graduació i exquisita sensibilitat.

Els altparlants BELL són fins a l'oït, deixant sentir les sonoritats musicals i veus humanes, amb encantadora naturalitat.

Aquesta és la marca que a tot el món ha conquerit la fama veritable.

SUPREMA
PELAI, 56 - BARCELONA